

HARDE
LIEFDE

MEREDITH
WILD

'Het is een liefdesverhaal en zoveel meer.'

– *Literati Literature Lovers*

ROMAN

MEREDITH WILD

Harde liefde

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Hardwired*

Oorspronkelijke uitgever: Waterhouse Press LLC

Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Omslagontwerp: Andrew Smith, www.asmithcompany.co.uk

Omslagbeeld: Bob Cornelis/Getty Images

Auteursfoto: Birch Blaze Photography

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2013 Meredith Wild

Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling
van Grand Central Publishing, New York.

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 466 6 | NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mama,
omdat ze me heeft gesmeekt te gaan schrijven.

HOOFDSTUK 1

‘Wat een perfecte dag,’ zei ik.

De winter was afgelopen in Boston en het voorjaar kondigde zich aan. De campus was tot leven gekomen en gonsde van de studenten, toeristen en inwoners van Boston zelf.

Velen hadden nog steeds de toga aan van de afstudeerceremonie van die middag, die ik nog steeds aan het verwerken was. Alles voelde onwerkelijk, van het weemoedige afscheid van vrienden tot aan het vooruitzicht dat ik de komende dagen met de problemen van de buitenwereld geconfronteerd zou worden. Een zee van emoties kolkte door me heen. Trots, opluchting en angst. Maar ik voelde me toch vooral gelukkig. Dat ik dit moment mocht meemaken. Dat ik Marie naast me had.

‘Zo is dat, en niemand verdient het meer dan jij, Erica.’ Marie Martelly, de beste vriendin van mijn moeder en mijn persoonlijke reddende engel, kneep lichtjes in mijn hand en haakte haar arm in die van mij.

Marie was lang en slank, en ze torende hoog boven mijn tengere figuur uit. Haar zachte huid had de kleur van choco-

lademelk en haar bruine haar was in tientallen korte dreads gedraaid, waarmee ze zowel haar eeuwige jeugd als haar eclectische stijl tot uitdrukking bracht. Van buitenaf zou niemand vermoeden dat zij de enige moeder was die ik bijna tien jaar lang had gehad.

Ik had mezelf altijd wijsgemaakt dat het soms beter was om geen ouders te hebben dan het soort ouders waarover ik hoorde en dat ik soms ontmoette. De ouders van mijn klasgenoten konden zo dominant zijn. Lichamelijk aanwezig maar emotioneel afwezig, of zo oud dat ze mijn opa en oma hadden kunnen zijn en te lijden hadden onder een ernstige generatiekloof. Goed presteren leek veel gemakkelijker als ik de enige persoon was die me onder druk zette om te slagen.

Marie was anders. Door de jaren heen had ze me altijd precies de juiste hoeveelheid ondersteuning gegeven. Ze luisterde naar mijn perikelen met vrienden en mijn geklaag over werk en eindexamens, maar ze zette me nooit onder druk. Ze wist dat ik mezelf al genoeg onder druk zette.

We liepen over de paadjes die over de campus van Harvard kronkelden. Een zacht briesje blies door de bomen die al vol bladeren zaten die rustig boven ons ruisten.

‘Dank je wel dat je er vandaag voor me was,’ zei ik.

‘Ben je mal, Erica! Ik zou dit voor geen goud hebben willen missen. Dat weet je best.’ Ze glimlachte omlaag naar me en knipoogde. ‘Bovendien geniet ik er altijd van om herinneringen op te halen. Het is zo lang geleden dat ik voor het laatst op de campus was. Ik voel me er weer jong door!’

Ik lachte om haar enthousiasme. Alleen iemand als Marie kon haar oude universiteit bezoeken en zich er jonger door voelen, alsof de tijd had stilgestaan.

‘Je bent nog steeds jong, Marie.’

‘Ja ja, dat zal wel. Maar het leven gaat me veel te snel. Daar zul je zelf gauw genoeg achter komen.’ Ze zuchtte zachtjes. ‘Ben je er klaar voor om het te vieren?’

Ik knikte. ‘Absoluut. Kom op.’

We stapten de campuspoort door en hielden een taxi aan die ons over de rivier de Charles naar Boston bracht. Een paar minuten later duwden we de zware houten deuren van een van de beste steakrestaurants van de stad open. Vergeleken met de zonovergoten straten was het restaurant donker en koel, en er hing een duidelijk waarneembare verfijnde sfeer over het stille gemompel van de gasten van die avond.

We gingen zitten met onze menu’s en bestelden eten en drinken. De ober bracht ons al snel twee glazen Schotse whisky van zestien jaar oud, on the rocks, waarvoor ik een voorliefde had ontwikkeld na een flink aantal bijbehorende diner-tjes met Marie. Nadat ik wekenlang op een overdosis koffie en afhaalmaaltijden had geleefd, was er niets zo feestelijk als een koel glas whisky en een steak.

Ik trok lijntjes door de condens op mijn glas en vroeg me af hoe het vandaag zou zijn geweest als mijn moeder nog had geleefd. Misschien zou ik dan nog steeds thuis in Chicago hebben gewoond en een volkomen ander leven hebben geleid.

‘Waar zit je aan te denken, meissie?’ Maries stem haalde me uit mijn gemijmer.

‘Nergens aan. Ik wilde alleen dat mama hierbij had kunnen zijn,’ zei ik zachtjes.

Marie pakte over de tafel heen mijn hand vast. ‘We weten allebei dat Patricia ontzettend trots op je zou zijn geweest vandaag. Meer dan je met woorden kunt zeggen.’

Niemand had mijn moeder beter gekend dan Marie. Hoewel ze nadat ze van school waren gekomen jarenlang door de

afstand werden gescheiden, waren ze hecht met elkaar gebleven; helemaal tot aan het bittere eind.

Ik ontweek haar ogen, omdat ik geen zin had overspoeld te worden door emoties, zoals zo vaak gebeurde elke keer dat er weer zo'n stomme feestdag aankwam. Vandaag zou ik niet huilen. Vandaag was een blije dag, wat er ook gebeurde. Een die ik nooit zou vergeten.

Marie liet me los en hief haar glas op, en haar ogen begonnen te schitteren. 'Wat vind je ervan om op het volgende hoofdstuk te proosten?'

Ik hield mijn glas ook omhoog, glimlachte door mijn verdriet heen, en liet opluchting en dankbaarheid de lege plek in mijn hart opvullen.

'Proost.' Ik tikte met mijn glas tegen dat van Marie, nam een flinke slok en genoot van het branden van de drank op zijn weg naar beneden.

'Nu we het daar toch over hebben: wat ga je doen, Erica?'

Ik liet mijn gedachten weer teruggliden naar mijn leven en naar de druk van de buitenwereld die ik nog steeds voelde. 'Nou, deze week heb ik mijn belangrijke verkooppresentatie bij Angelcom, en dan zal ik op een gegeven moment moeten uitzoeken waar ik ga wonen.'

'Je mag altijd een tijdje bij mij komen wonen.'

'Dat weet ik, maar ik moet eindelijk eens op mezelf gaan wonen. Daar kijk ik eigenlijk wel naar uit.'

'Heb je al ideeën?'

'Niet echt, maar ik wil een tijdje weg uit Cambridge.' Harvard was geweldig geweest, maar ik moest maar eens afscheid nemen van het academische leven. Ik had het afgelopen jaar veel te hard gewerkt; ik had een scriptie geschreven, een nieuw bedrijf opgezet, en dan had je nog de gebruikelijke

burn-outmomenten van ouderejaars waar ik mee te maken had gehad. Ik was er echt aan toe om het volgende hoofdstuk van mijn leven een flink eind weg van de campus te beginnen.

‘Niet dat ik ooit wil dat je weggaat, maar weet je zeker dat je in Boston wilt blijven?’

Ik knikte. ‘Ik weet het zeker. Het bedrijf zal me op een gegeven moment misschien naar New York of Californië voeren, maar voorlopig ben ik hier gelukkig.’

Boston was soms een harde stad. De winters waren er een hel, maar de mensen hier waren sterk, hartstochtelijk en vaak pijnlijk direct. Na verloop van tijd was ik een van hen geworden. Ik kon me niet voorstellen dat ik een andere plek zomaar thuis zou noemen. Bovendien had ik geen ouders bij wie ik thuis kon komen, dus was dit mijn thuis geworden.

‘Denk je er wel eens over om terug te gaan naar Chicago?’

‘Nee.’ Ik kauwde een tijdje in stilte op mijn salade en probeerde niet te denken aan alle mensen die er vandaag misschien bij hadden kunnen zijn. ‘Er is thuis niemand meer voor mij. Elliot is hertrouwd en heeft nu kinderen. En de familie van mama is altijd... nou ja... afstandelijk geweest.’

Al sinds mijn moeder eenentwintig jaar geleden was teruggekeerd van de universiteit, net zwanger en niet van plan te gaan trouwen, was haar relatie met haar ouders beladen, op z'n zachtst gezegd. Als kind al waren de weinige herinneringen aan mijn grootouders ongemakkelijk geweest en waren ze gekleurd door hoe ik in hun leven was gekomen. Mama had het nooit over mijn vader, maar als de omstandigheden voor haar zo verontrustend waren dat ze erover zweeg, was het waarschijnlijk maar beter voor mij dat ik er niets over wist. Dat maakte ik mezelf tenminste altijd wijs als de nieuwsgierigheid de overhand kreeg.

De bedroefdheid in Maries meevoelende ogen weerspiegelde die van mij. ‘Hoor je nog wel eens iets van Elliot?’

‘Meestal zo rond de feestdagen. Hij heeft zijn handen nu vol aan de twee kleintjes.’

Elliot was de enige vader die ik ooit had gekend. Hij was met mijn moeder getrouwd toen ik een dreumes was, en we hadden als gezin samen veel gelukkige jaren gekend. Maar binnen een jaar nadat mijn moeder was overleden, had het vooruitzicht om in zijn eentje een tiener groot te brengen hem overweldigd en meldde hij me aan voor een internaat in het oosten, van mijn erfenis.

‘Je mist hem,’ zei ze zachtjes, alsof ze mijn gedachten las.

‘Soms,’ gaf ik toe. ‘We hebben nooit de kans gehad om een gezin te zijn zonder haar.’ Ik herinnerde me hoe ontregeld we waren en dat we geen aansluiting meer bij elkaar vonden toen ze was overleden. Nu waren we alleen nog maar met elkaar verbonden door de herinnering aan haar liefde, een herinnering die met elk jaar dat verstreek een beetje meer verbleekte.

‘Hij bedoelde het goed, Erica.’

‘Dat weet ik. Ik verwijt hem niets. We zijn allebei gelukkig, dus dat is het enige wat nu telt.’ Met een bul en een nieuw bedrijf op zak had ik geen spijt van Elliots keuze. Uiteindelijk had die me op het pad gezet dat had geleid tot wat ik vandaag had bereikt, maar niets kon het feit veranderen dat we in de loop der jaren verder uit elkaar waren gegroeid.

‘Genoeg daarover dan. Laten we het eens over je liefdesleven hebben.’ Marie gaf me een warme glimlach en haar prachtige amandelvormige ogen schitterden in het gedimde licht van het restaurant.

Ik lachte, omdat ik wist dat ze elk detail zou willen weten als ik iets te vertellen had. ‘Geen nieuwe berichten, helaas. Wat

vind je ervan als we het in plaats daarvan over dat van jou hebben?’ Ik wist dat ze zou toehappen.

Haar ogen straalden en ze begon te vertellen over haar nieuwste liefde. Richard was een jetsetjournalist die bijna tien jaar jonger was dan zij, wat me niet verbaasde. Niet alleen zag ze er geweldig uit voor haar leeftijd, maar Marie was ongeloflijk jong van geest. Ik moest mezelf er vaak aan herinneren dat ze van mijn moeders leeftijd was.

Terwijl zij vertelde, genoot ik van een korte liefdesaffaire met mijn eten. Perfect klaargemaakt en druipend van de ro-dewijnsaus, smolt de côte de boeuf bijna in mijn mond. De maaltijd was zo bevredigend dat hij bijna de afgelopen paar maanden van seksuele onthouding goedmaakte. En als dat het niet deed, dan deed het bord met in chocolade gedompelde aardbeien waar we ons diner mee afrondden, dat zeker wel.

De universiteit had me geregeld de gelegenheid gegeven voor korte affaires, maar in tegenstelling tot Marie was ik eigenlijk nooit echt op zoek naar liefde geweest. En nu ik een bedrijf moest leiden, had ik nog maar nauwelijks tijd voor een sociaal leven, laat staan een seksleven. In plaats daarvan leefde ik plaatsvervangend via Marie, en was ik oprecht blij dat ze een nieuwe man had die een beetje pit aan haar leven gaf.

We waren klaar met eten en Marie stemde ermee in om elkaar buiten weer te treffen nadat ze zich had opgefrist. Ik liep naar de deur en voelde me gelukkig en een beetje in de wolken. Ik liep langs de ober en draaide mijn hoofd om toen hij me bedankte dat ik was gekomen. Het volgende moment botste ik tegen de man die door de voordeur kwam.

Hij pakte me bij mijn middel en hield me overeind terwijl ik mijn evenwicht probeerde te bewaren.

‘Sorry, ik...’ Mijn verontschuldiging stierf weg toen onze ogen

elkaar ontmoetten. Een betoverende tornado van lichtbruin en groen stroomde door me heen en veegde mijn spraakvermogen weg. Beeldschoon. De man was buitengewoon knap.

‘Gaaf het wel?’

Zijn stem trilde door me heen. Mijn knieën werden een beetje slap bij de gewaarwording. Zijn arm verstrakte om mijn middel als reactie, waardoor onze lichamen een onmetelijk stukje dichterbij elkaar kwamen. De beweging hielp me niet echt om mijn kalmte te herwinnen. Mijn hart ging sneller kloppen door de manier waarop hij me vasthield, bezitterig en zelfverzekerd, alsof hij elk recht had om me daar zo lang als hij maar wilde te houden.

Ergens diep vanbinnen, op een plekje waar ik niet zoemde van verlangen naar deze vreemde man, wilde ik protesteren tegen zijn brutaliteit, maar alle rationele gedachten werden overschaduwd toen ik zijn gelaatstreken in me opnam. Hij kon niet veel ouder zijn dan ik. Met uitzondering van zijn eigenzinnige donkerbruine haar had hij helemaal het uiterlijk van een zakenman, in een antracietkleurige blazer op een wit overhemd, met een paar knoopjes los. Hij zag er duur uit. Hij rook zelfs duur.

Boven je stand, Erica, zong een klein stemmetje, waardoor ik eraan werd herinnerd dat het mijn beurt was om te spreken.

‘Ja hoor, prima. Het spijt me.’

‘Dat is nergens voor nodig,’ mompelde hij verleidelijk, met een zweem van een glimlach. Zijn lippen waren fraai gevormd en vol belofte, onmogelijk te negeren met mijn gezicht slechts centimeters van dat van hem vandaan. Hij liet zijn tong over zijn onderlip glijden, en mijn kaak zakte omhoog met een geluidloze zucht. Mijn god, de seksuele energie

rolde van de man af alsof het vloedgolven waren.

‘Mr. Landon, uw gezelschap is hier.’

Terwijl de ober wachtte tot hij reageerde, werd ik weer nuchter genoeg om rechtop te gaan staan, en had ik er vertrouwen in dat ik weer op eigen benen kon staan. Ik zette me af met mijn handen tegen zijn borst, die hard en meedogenloos was, zelfs door zijn overhemd heen. Hij liet me los en zijn handen trokken een spoor van vuur over mijn heupen terwijl ze langzaam mijn lichaam verlieten. *Alle Jezus*. Het dessert viel volkomen in het niet bij deze man.

Hij knikte naar de ober maar keerde nauwelijks zijn blik van me af. Hij verlamde me met dat ene lijntje dat ons verbond. Het was irrationeel, maar ik wilde niets liever dan dat zijn handen weer op me waren, en bezit van me namen zoals ze eerder met zo veel gemak hadden gedaan. Als hij met een enkele aanraking mijn hoofd al op hol kon brengen, was het onvoorstelbaar wat hij in de slaapkamer kon doen. Ik vroeg me af of er misschien een garderobe in de buurt was. Dan konden we er nu meteen diepgaand onderzoek naar doen.

‘Deze kant op, meneer,’ zei de ober, terwijl hij mijn redder naar zich toe wenkte.

Hij liep weg met een nonchalante sierlijkheid, en ik bleef van top tot teen tintelend achter. Marie voegde zich bij me terwijl ik hem nakeek, en wat een uitzicht was het.

Het was mijn bedoeling om beschaamd te zijn, maar eerlijk gezegd was ik schaamteloos tevreden over het feit dat ik mijn evenwicht niet had kunnen bewaren op hakken van tien centimeter. In plaats van een echt liefdesleven voor mezelf zou deze mysterieuze man voer worden voor de vele fantasieën die zouden volgen.

Ik liep de brede granieten treden van het bibliotheekgebouw op, en daarna door de gangen naar het kantoor van professor Quinlan. Hij zat ingespannen naar zijn computerscherm te kijken toen ik op de deur klopte.

Hij draaide rond in zijn stoel. 'Erica! Mijn favoriete internetstart-upmeisje!'

Zijn overduidelijk Ierse tongval was minder uitgesproken geworden nu hij al zo lang in Amerika woonde. Ik vond het nog steeds aanbiddelijk en genoot van elk woord.

'Zeg eens, hoe voelt het om vrij te zijn?'

Ik giechelde een beetje, en het feit dat hij oprecht enthousiast was omdat hij mij zag, deed me goed. Quinlan was een aantrekkelijke man van begin vijftig, met peper-en-zoutkleurig haar en vriendelijke, lichtblauwe ogen.

'Ik moet er nog steeds aan wennen, eerlijk gezegd. En u? Wanneer begint uw sabbatical?'

'Ik vlieg over een paar weken naar Dublin. Kom me opzoeken als je er tijd voor hebt dit jaar.'

'Dat zou ik erg leuk vinden. Graag,' zei ik.

Hoe zou dit jaar er voor mij uit gaan zien? Hopelijk zou ik mijn bedrijf door de eerste kinderziekten loodsen, maar in feite had ik geen idee wat ik moest verwachten.

'Om de een of andere reden heb ik het idee dat het vreemd zou zijn om u buiten de campus te zien, professor.'

'Ik ben je professor niet meer, Erica. Noem me alsjeblieft Brendan. Ik ben nu je vriend en je mentor, en ik hoop zeker dat we elkaar buiten deze muren nog veel vaker zien.'

Die uitspraak van de professor raakte me, en mijn keel prikte een beetje. Wat werd ik deze week verdomme toch door

sentimentele momenten achtervolgd. Quinlan had me de afgelopen jaren ongelooflijk goed ondersteund. Hij had me door mijn studie gesleept en had contacten voor me gelegd om me bij mijn bedrijfje te helpen. Hij was elke keer dat ik een oppepper nodig had gehad een onvermoeibare steun en toeverlaat geweest.

‘Ik kan je niet genoeg bedanken. Ik wil graag dat je dat weet.’

‘Mensen als jij helpen, Erica, is waar ik ’s ochtends voor mijn bed uit kom. En het houdt me uit de kroeg.’ Hij gaf me een scheve glimlach, waardoor er een kuiltje tevoorschijn kwam.

‘En Max?’

‘Tja, helaas overstijgt Max’ ambitie voor drank en vrouwen verreweg zijn ambitie voor succes in het bedrijfsleven, maar het lijkt erop dat hij het tij toch nog heeft weten te keren. Ik weet niet zeker of ik daar een bijdrage aan heb geleverd, maar misschien wel. Ze kunnen niet allemaal zoals jij zijn, lieverd.’

‘Ik maak me zo’n zorgen dat het met het bedrijf op de lange duur niet goed komt,’ gaf ik toe, in de hoop dat hij enige helderziendheid had die ik niet had.

‘Ik twijfel er geen moment aan dat jij succes zult hebben, op welke manier dan ook. Als het niet hiermee is, dan zal het wel met iets anders zijn. Geen van ons weet wat het leven ons brengt, maar jij brengt offers en je werkt hard voor je dromen. Zolang je trouw blijft aan die dromen, ze voor in je gedachten houdt, ben je op de goede weg. Dat is tenminste wat ik mezelf vertel.’

‘Wat mij betreft klinkt dat goed.’ Ik was gespannen voor de bespreking van morgen, die een alles-of-nietsmoment voor het bedrijf zou zijn, en ook voor mij. Ik kon elke aanmoediging gebruiken.

‘Ik zal het je wel laten weten als ik alles heb uitgezocht,’ beloofde hij.

Ik wist niet of ik nu geïnspireerd of ontmoedigd moest zijn, en ik wist dat hij zich soms net zo doelloos voelde als ik me nu voelde.

‘Ondertussen moeten we maar even kijken wat je voor morgen voor onze vriend Max hebt.’ Hij gebaarde naar de map op mijn schoot en maakte ruimte vrij op zijn bureau.

‘Absoluut.’ Ik legde het businessplan en mijn aantekeningen op tafel en we gingen aan het werk.